Ὀδηγοὶ αὐτοκινήτων, ἔχετε πάντοτε ἐντεταμένην τὴν προσοχήν. Μία ἀφηρημάδα σας δυνατὸν νὰ ἀποβῇ μοιραία διὰ πεζούς, ἐπιβάτας καὶ διὰ σᾶς...

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ὀδηγοὶ τῶν φορτηγῶν συχνὰ γίνονται ὑπαίτιοι δυστυχημάτων. Αἰτίαι, ὑπερβάλλουσα αὐτοπεποίθησις εἰς τὸ βολὰν καὶ ἀπροσεξία. Οἱ ἁρμόδιοι ἄς τοὺς παρακολουθοῦν ἰδιαιτέρως.

ΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΕΙΣ ΚΕΣΣΑΝΗΝ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΝ

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΠΤΥΧΑΙ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ἀπὸ τὴν ἔγκριτον εἰδησεογραφικὴν Ἐπιθεώρησιν τῶν Ἀθηνῶν «ΑΛΦΑ», τὴν ὁποίαν διευθύνει ὁ διακεκριμένος δημοσιογράφος κ. Κ. Μπαστιᾶς, παραλαμβάνομεν κατωτέρω ἕνα ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὸν ρεπορτὰζ ἀπὸ τὰς Ἑλληνοτουρκικὰς συνομιλίας τῆς Κεσσάνης καὶ Ἀλεξανδρουπόλεως:

«Κατὰ τὴν πρώτην συνάντησιν τῶν δύο ἀντιπροσωπειῶν εἰς Κεσσάνην, — γράφει ἡ ἔγκριτος ἐπιθεώρησις — οἱ Τοῦρκοι ἐπέμειναν εἰς τὴν ἄποψιν ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεία ἔπρεπε νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἀπόψεις της ἐπὶ τῶν πρὸς συζήτησιν θεμάτων.

Πρόκειται περὶ παλαιᾶς τουρκικῆς τακτικῆς, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖται συστηματικὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσι χρόνια. Οἱ Τοῦρκοι διπλωμάται ἀκούουν, διαφωνοῦν ἢ συμφωνοῦν, ἀλλ' ἀποφεύγουν να ἀντιπροτείνουν ἢ καὶ νὰ διαπραγματευθοῦν.

Ὅταν ἀκούουν τὸν συνομιλητήν των ἐκθέτουν ἁπλῶς τὰς ἰδικάς των ἀπόψεις καὶ περιμένουν τὸν συνομιλητήν των νὰ προβῇ εἰς ὑποχωρήσεις.

Εἰς τὴν Κεσσάνην ἠκουσαν τὰς ἑλληνικὰς ἀπόψεις ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ.

Ὁ Ἕλλην πρωθυπουργὸς κ. Κων. Κόλλιας κατὰ τρόπον ἀπολύτως σαφῆ διετύπωσεν τὰς ἑλληνικὰς ἀπόψεις, ὑπογραμμίσας ὅτι ἀποτελοῦν πραγματικῶς δικαίαν λύσιν καὶ εἶναι σύμφωνοι πρὸς τὰς διεθνεῖς ἀρχὰς καὶ τοὺς ἐθνικοὺς πόθους ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Μὲ ἔμφασιν ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἐτόνισεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰ μέλη τῆς τουρκικῆς ἀντιπροσωπείας:

—Αἱ προτάσεις μας συνδυάζουν τὸ δίκαιον μὲ τὴν σκοπιμότητα καὶ τὸν πολιτικὸν ρεαλισμὸν καὶ παρέχουν ὅλας τας ἐγγυήσεις εἰρηνικῆς διαβιώσεως καὶ εὐημερίας τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ.

»Κάθε ἀντίθετος λύσις θὰ παρέτεινε τὴν σημερινὴν κατάστασιν πραγμάτων ἡ ὁποία καὶ τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο φίλων χωρῶν δηλητηριάζει καὶ καθιστᾶ ἐπισφαλῆ τὴν εἰρήνην εἰς τὴν νῆσον καὶ τὴν νοτιοανατολικὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου.

Ἡ παρρησία μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ἕλλην πρωθυπουργὸς ἐξέθεσε τὰς ἑλληνικὰς ἀπόψεις, προεκάλεσε ἀναταραχὴν καὶ ἔκνευρισμὸν μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς τουρκικῆς ἀντιπροσωπείας. Ἡ τακτικὴ τοῦ νὰ ἀκούουν καὶ νὰ ἀπορρίπτουν χωρὶς νὰ ἀντιπροτείνουν ἢ νὰ ἐκθέτουν τὰς ἰδικάς των ἀπόψεις ἐγκατελείφθη.

Ὁ Τοῦρκος ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν κ. Τσαγλαγιαγκὶλ λαβὼν τὸν λόγον, ὡμίλησε καὶ περὶ «ἱστορικῶν δικαίων τῆς Τουρκίας ἐπὶ τῆς νήσου» καὶ τῆς «σημασίας τὴν ὁποίαν ἐνέχει ἡ Κύπρος διὰ τὴν «ἀσφάλειαν τῆς Τουρκίας». Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ παρενέβη ὁ Ἕλλην ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν κ. Οἰκονόμου—Γκούρας καὶ ἡ συζήτησις μεταξὺ τῶν δύο ὑπουργῶν Ἐξωτερικῶν προσέλαβεν ὀξύτητα, ἡ ὁποία προδιέγραψε σαφῶς τὸ ναυάγιον τῶν συνομιλιῶν.

Εἰς τὴν πλέον κρίσιμον στιγμὴν παρενέβη ὁ Ἕλλην ὑπουργὸς τῆς Προεδρίας κ. Γ. Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐξέπληξε τὰ μέλη τῶν δύο ἀντιπροσωπειῶν μὲ τὴν διαπραγματευτικὴν ἐπιδεξιότητά του. Μέλος τῆς ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας, παλαιὸς διπλωμάτης, ἔλεγε ἀργότερον:

«Ὑπῆρξεν ἀποκάλυψις ὁ κ. Παπαδόπουλος. Ἡ παρέμβασίς του ἔσωσε τὴν κατάστασιν. Ἐδειξε πῶς ἐγνώριζε νὰ τοποθετῇ τὰ θέματα ἐπὶ ρεαλιστικῆς βάσεως καὶ εἶχε, παραλλήλως, τὴν ἱκανότητα νὰ πείθῃ τὸν συνομιλητήν του ὅτι ἡ ἀποψίς του ἔπρεπε κατ' ἀρχὴν νὰ ἦτο σεβαστή».

Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνομιλιῶν εἰς τὴν Ἀλεξανδρούπολιν ὁ κ. Παπαδόπουλος, μὲ παρεμβασίν του, ἀπέτρεψε διακοπὴν καὶ ναυάγιον τούτων.

Ὁ Τοῦρκος πρωθυπουργὸς κ. Ντεμιρέλ, εἰς τὴν Κεσσάνην, εἰς μίαν στιγμὴν παρετήρησεν εἰς τὸν ὑπουργὸν Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως ὅτι ἡ «ἐπιμονὴ τῆς ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας μὲ σκληρότητα εἰς μίαν φόρμουλαν (Σ.Σ.: ἐννοοῦσε τὴν λύσιν τῆς ἑνώσεως ἄνευ ἀνταλλαγμάτων), δυσκεραίνει τὴν ἐπίλυσιν τοῦ Κυπριακοῦ διὰ τῆς εἰρηνικῆς ὁδοῦ».

Ὁ κ. Γ. Παπαδόπουλος τοῦ ἀντιπαρετήρησεν μὲ πολὺ τάκτ ὅτι βεβαίως ἡ Ἑλληνικὴ Κυβερνησις δὲν ἦτο διατεθειμένη νὰ ὑπαναχωρήσῃ εἰς τὸ θέμα τῆς ἑνώσεως ἄνευ ἀνταλλαγμάτων. Ἦτο ὅμως δυνατὸν νὰ ἐξευρεθῇ φόρμουλα, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐνεφάνιζε τὴν ἑλληνικὴν ἀποψιν ἀδιάλλακτον καὶ τὴν Τουρκίαν ὑποχωροῦσαν.

(«Ἄλλη λύσις, παρετήρησεν ὁ ὑπουργὸς Προεδρίας, ἐκτὸς τῆς ἑνώσεως δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ θεωρθῇ λύσις».

Αὐτή, ἐνδεχομένως, ἡ ἐπιμονὴ τῆς ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας εἰς μίαν δικαίαν καὶ ἔντιμον λύσιν τοῦ Κυπριακοῦ ὑπεχρέωσε τὸν Τοῦρκον πρωθυπουργὸν κ. Ντεμιρὲλ νὰ δηλώσῃ μετὰ τὴν λῆξιν τῶν συνομιλιῶν πρὸς τοὺς Τούρκους δημοσιογράφους:

«Βασικὴ αἰτία τῆς μὴ ἐπιτεύξεως μέχρι σήμερον εἰρηνικῆς λύσεως εἰς τὸ Κυπριακὸν εἶναι τὸ ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔθλεπε δυνατὴν ἑτέραν λύσιν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσάρτησιν τῆς νήσου ὑπ' αὐτῆς».

Οἱ Τοῦρκοι ἐπέμενον ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἄποψιν ὅτι τὸ Κυπριακὸν ἀποτελεῖ «τουρκοελληνικὸν ζήτημα» καὶ ὅτι οἱαδήποτε λύσις πρέπει νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῶν ὑπαρχουσῶν συμφωνιῶν (Ζυρίχης — Λονδίνου).

Ἡ βάσις αὐτη, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὴν ἔθετον διὰ τὴν ἀναζήτησιν λύσεως τοῦ Κυπριακοῦ δὲν ἦτο ἐποικοδομητικὴ διὰ τὴν πρόοδον τῶν συνομιλιῶν ἀφοῦ ἡ ἑλληνικὴ ἀποψις εἶναι ὅτι αἱ συμφωνίαι αὗται ἀπεδείχθησαν ἐν τῇ πράξει ἀνεφάρμοστοι. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ Κύπρος εἶναι ἤδη ἀνεξάρτητον κράτος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δεσμεύεται μὲ συμφωνίας, αἱ ὁποῖαι οὐσιαστικῶς καταλύουν τὰ κυριαρχικὰ του δικαιώματα.

Εἰς τὴν συνέχειαν τῶν συνομιλιῶν εἰς Ἀλεξανδρούπολιν, ἡ τουρκικὴ ἀντιπροσωπεία ὡμίλησε καὶ περὶ «ἰσορροπίας ἀποκατασταθείσης εἰς τὴν Λωζάννην», ἡ ὁποία δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνατραπῇ.

Ἐπρόκειτο περὶ ἀτυχοῦς ἐπιχειρήματος, δεδομένου ὅτι διὰ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης οὗτοι παρητήθησαν παντὸς δικαιώματός των εἰς τὴν Κύπρον.

Ὑπεστήριζαν ἐπίσης οἱ Τοῦρκοι ὅτι θὰ ἦτο δυνατὴ συζήτησις ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἑνώσεως ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ ἀπεδέχετο παραχώρησιν ἐδαφικῆς ἐκτάσεως εἰς τὴν Τουρκίαν ἴσης πρὸς τὸ ἓν δέκατον τῆς ἐκτάσεως τῆς νήσου.

Ὁ ὑπουργὸς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Παπαδόπουλος ὑπῆρξε κατηγορηματικὸς εἰς τὴν ἀπάντησίν του:

«Δὲν δεχόμεθα τὴν παραχώρησιν οὔτε σπιθαμῆς ἐδάφους εἴτε ἐν Κύπρῳ εἴτε ἀλλαχοῦ. Αἱ ἀπόψεις μας στηρίζονται ἐπὶ τοῦ Δικαίου, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς λογικῆς».

Ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Ντεμιρὲλ ἦτο:

«Μᾶς ὑπαγορεύετε ὅρους τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἀπορρίψωμεν».

Ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Παπαδοπούλου δὲν ἄφηνε περιθώρια ἐλιγμῶν εἰς τὴν τουρκικὴν ἀντιπροσωπείαν.

«Δὲν πρόκειται περὶ ὅρων. Πρόκειται περὶ ἠθικῆς ἀρχῆς, ἡ ὁποία ἀναγνωρίζει τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τοῦ Κυπριακοῦ

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΔΕΝ ΠΙΝΕΙ ΠΟΤΕ ΝΕΡΟ

Ὁ φίλος μας ὁ βάτραχος

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Κάθε ἄνοιξι, ἀρχίζουν κοντὰ στὰ ποτάμια καὶ στὶς λίμνες οἱ νυκτερινὲς σερενάδες τῶν βατράχων. Αὐτοὶ ὅμως ποὺ τὶς ἀκοῦνε, δὲν ξέρουν ὅτι οἱ βάτραχοι «τραγουδᾶνε» μὲ τὸ στόμα κλειστό, φουσκώνοντας ὅλο τὸ σῶμα τους, σὰν μπαλόνι, ὥστε νὰ δυναμώνῃ τὸν ἦχο.

Εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα ἀπ' τὰ παράξενα τῆς ζωῆς τους. Ἐπίσης περίεργος εἶναι ὁ τρόπος τῆς ἀναπνοῆς τους. Δὲν ἀναπνέουν δηλαδὴ ὅπως τὰ ἀνώτερα ζῶα, ἀλλὰ καταπίνουν τὸν ἀέρα. Ἂν κυττάξῃ κανεὶς ἀπὸ κοντὰ ἕνα βάτραχο, βλέπει νὰ πάλλεται ὁ λαιμός του, σὰν ἀντλία ποὺ στέλνει ἀέρα στοὺς πνεύμονές του. Συγχρόνως μιὰ μεμβράνη κλείνει τὸ φάρυγγά του, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀέρα νὰ κατεσβῇ πρὸς τὸ στόμαχο.

Σ' ὅλη του τὴ ζωή, ὁ βάτραχος δὲν πίνει ποτὲ νερό. Τὸ ἀπορροφᾶ μὲ τὸ δέρμα του.

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ φίδια ποὺ τὸν καταπίνουν σὰν λιχούδιά, ὁ βάτραχος καταφεύγει σ' ἕνα περίεργο τέχνασμα: φουσκώνει τὸ σῶμα του μὲ ἀέρα, τόσο ποὺ γίνεται στρογγυλὸς σὰν μῆλο. Ἔτσι, δὲν χωράει πιὰ στὸ στόμα τῶν ἑρπετῶν.

Ὑπάρχει ὅμως ἕνας εἶδος φιδιοῦ, ποὺ τρέφεται ἀποκλειστικὰ μὲ βατράχους καὶ ξέρει ν' ἀντεπεξέρχεται στὴν πονηρία τους. Ἔχει δηλαδὴ ἕνα εἰδικὸ «δόντι», ἢ μᾶλλον μιὰ μυτερὴ προεξοχὴ τοῦ λαιμοῦ μου. Ὅταν ἰδῇ τὸ βάτραχο νὰ φουσκώνῃ, τὸν τρυπάει γιὰ νὰ ξεφουσκώσῃ ὅπως ἕνα μπαλόνι, κι' ἔτσι τὸν καταπίνει μὲ τὴν ἡσυχία του.

Οἱ βάτραχοι ποὺ ζοῦν σ' αἰχμαλωσία, μαθαίνουν γρήγορα τὶς κανονικὲς ὧρες ποὺ φαγητοῦ των καὶ μαζεύονται τότε στὸ μέρος ὅπου τὸ βρίσκουν συνήθως.

Ποτὲ ἕνας βάτραχος δὲν ἐπιχειρεῖ νὰ φάῃ κάτι ἀκίνητο. Δὲν ἀγγίζει π.χ. οὔτε τὰ πιὸ νόστιμα σκουλήκια ἐφόσον δὲν ἀρχίζουν νὰ κινοῦνται. Κι' ἀπεναντίας, δοκιμάζει νὰ χάψῃ ἕνα μολύβι ποὺ κινεῖται, εἴτε τὴν τρεμουλιαστὴ φλόγα ἑνὸς σπίρτου!

Ὁ Σαίξπηρ χαρακτήριζε τὰ μάτια τοῦ βατράχου ὡς «πολύτιμα κοσμήματα». Κι' εἶναι ἀλήθεια, ὡραιότατα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν διόλου τέλεια ὀπτικὰ ὄργανα. Ὁ Ἀμερικανὸς φυσιοδίφης Μπόγκερι διηγεῖται τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικό: Ἕνας βάτραχος ζοῦσε σ' ἕνα μικρὸ ἠλετρικὸ ἐργοστάσιο, ὅπου ὑπῆρχε ἕνα ἐναέριο καλώδιο στὸ ὁποῖο περπατοῦσαν μυρμήγκια. Μιὰ ἠλεκτρικὴ λάμπα ἔρριχνε στὸ πάτωμα τὴ σκιὰ τοῦ καλωδίου καὶ τῶν μυρμηγκιῶν, κι' ὁ βάτραχος ποὺ ἔθλεπε τὸν ἰσκιο τους, προσπαθοῦσε νὰ τὰ χάψῃ!

Ἂν ἕνας βάτραβος βρίσκεται στὴ μιὰ πλευρὰ ἑνὸς τζαμιοῦ καὶ μιὰ μυῖγα στὴν ἄλλη, σέ κάθε κίνησι τοῦ ἐντόμου ὁ βάτραχος ἐπιχειρεῖ νὰ τὸ φάῃ, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ ὅτι μεσολαβεῖ τὸ ἐμπόδιο. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ, μεταχειρίζεται τὴ γλῶσσα του, ποὺ πάλλεται σὰν μαστίγιο, τόσο γρήγορα ὥστε δὲν τὴν ἀντιλαμβάνεται τὸ μάτι, κι' ἀφίνει σὲ κάθε ἐπαφή της μὲ τὸ γυαλὶ ὑγρὸ γλοιώδες.

Ὁ βάτραχος ἀποκτᾶ στὴ ζωή του συνήθειες βαθειὰ ριζωμένες. Ἂν π.χ. διδαχθῇ νὰ κάνῃ τὸ γῦρο ἑνὸς ἐμποδίου γιὰ νὰ βρῇ τὴν τροφή του, ἐξακολουθεῖ τὴν ἴδια διαδρομὴ κι' ὅταν ἀκόμη λείψῃ τὸ ἐμπόδιο αὐτό.

Εἶναι ἀνυπολόγιστες οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρει ὁ βάτραχος στὴ γεωργία, καταστρέφοντας τὰ βλαβερὰ ἔντομα. Ἀποτελεῖ ἕνα ἀπ' τοὺς καλλίτερους φίλους τῶν καλλιεργητῶν. Στοὺς τρεῖς καλοκαιρινοὺς μῆνες, ἕνας βάτραχος καταβροχθίζει περὶ τὶς 10.000 ἔντομα, ποὺ θὰ

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΙ ΤΗΛΑΥΓΕΙΣ ΕΞΑΡΣΕΙΣ

ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Τοῦ καθηγητοῦ κ. ΣΠΥΡ. Δ. ΜΠΙΛΑΛΗ

Τὸ μικρὸ σὲ ἔκταση, ἀλλὰ ὑπέρλαμπρο σὲ δόξα καὶ ἠθικὸ μεγαλεῖο Ἑλληνικὸ Ἔθνος, τοποθετημένο ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τὴν ἱστορία στὰ φωτεινὰ καὶ γραφικὰ ἀκρογιάλια τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου, ἀπετέλεσε τὸ μονοδικὸ καὶ τιμημένο κομμάτι τῆς γῆς, στὸ ὁποῖο ἀναψε, φούντωσε καὶ ἔλαμψε σ' ὅλο τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα, ἕνας πολιτισμὸς που εἶναι ἀσυγκριτος σὲ ὡραιότητα, σὲ σοφία καὶ τέχνη. Ἕνας πολιτισμός, τοῦ ὁποίου τὸ ὑψηλοτερο καὶ ἰσχυρότερο θάθρο, ὑπῆρξεν ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν, μὲ πρωταρχικὸ στοιχεῖο καὶ κορωνίδα τὸ πνεῦμα, το ὁποιον οὔτε χανεται οὔτε πεθαινει.

Ὅλες οἱ γλῶσσες τοῦ κόσμου εἶναι γεμᾶτες ἀπὸ ἑλληνικες λέξεις. Τὸ θέατρο, ἡ λογοτεχνία, ἡ μουσική, ἡ τέχνη, στὴν Ἑλλαλα ἔχουν τὶς ρίζες τους. «Οἱ θεοὶ ἐξέλεξαν τὴν ἑλληνικην γῆν διὰ νὰ ἐκθρέψουν καὶ ἐκπαιδεύσουν τοὺς πρώτους σοφοὺς καὶ ἀνδρείους ἀνθρωπους τοῦ κοσμου», ὁμολογεῖ σε μιὰ συνομιλία του ἕνας σοφὸς Αἰγύπτιος στὸ νομοθέτη Σόλωνα. Ἡ ὁμολογία αὐτὴ εἰναι μιὰ ἐπιθλητικὴ ἀναγνώριση τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμου, ὁ ὁποίος στηριχτηκε ἐπανω σε δύο θεμελειώδεις ἀρχές, στὴν ἀδιάσειστη πίστη τῆς ὑπάρξεως τοῦ θεοῦ καὶ στὸν ἀριστοτεχνικὸ συνδυασμὸ τοῦ ἀγαθοῦ πρὸς τὸ ὡραῖο, χάρις τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος κατώρθωσε νὰ ἐπιδιώξῃ, τὴν καλλι εργεια τῶν ἱκανοτήτων του στὰ ἀσαμάντινα πλαίσια τῆς ἀρετῆς, ἡ ὁποία ἐπιστέγασε τὴν ἱερὰν τριλογία τοῦ ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΩΡΑΙΟΥ καὶ τοῦ ΚΑΛΟΥ. Τοῦ ὡραίου στὴν τέχνη, τοῦ ἀληθινοῦ στὴ διανόη ση καὶ το καλοῦ στὸν ἠθικὸ κόσμο.

Πρῶτοι οἱ Ἕλληνες συνέλαβαν καὶ διαμόρφωσαν τὴν ἀληθῆ ἔννοια το ἀνθρώπου. Πρῶτοι οἱ Ἕλληνες ἀνεκάλυψαν τὴν ἀλήθεια ποὺ ειναι κρυμμένη βαθειὰ μέσα στὴ φύση. Πρῶτοι οἱ Ἕλληνες ἄνοιξαν διάπλατα τὶς πύλες τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης. Ἐδῶ στὸ μικρὸ καὶ ἔνδοξο αὐτὸ κομμάτι τῆς γῆς ποὺ λέγεται Ἑλλάδα, ἐγεννήθησαν καὶ ἀνετράφησαν καὶ ἐμεγαλούργησαν, οἱ μεγαλύτεροι φιλόσοφοι, ποιητές, ρήτορες, ἱστορικοί, νομοθέτες, ἰατροί, μαθηματικοί, φυσικοί, καλλιτέχνες. Ὁ μέγας σοφὸς ὁ θαλήσιος ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγέτης τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης. Ὁ ἐξ Ἀβδήρου σοφὸς Δημόκριτος, ὁ ἱδρυτὴς τῆς ἀτομικῆς ἐπιστήμης. Ὁ Ἱπποκράτης συνέθεσε τὸν κῶδικα τῆς ἠθικῆς τοῦ ἰατρικοῦ λειτουργήματος. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐδημιούργησε τὶς ἐπιστῆμες τῆς ζωολογίας, τῆς μετεωρολογίας καὶ τῆς βοτανικῆς. Ὁ Ἐρατοσθένης ὑπῆρξε ὁ πρῶτος στὸν κόσμο γεωγράφος. Ὁ Εὐκλείδης μὲ τὸν Ἀρχιμήδη πραγματοποίησαν τὶς πρῶτες βασικὲς ἀνακαλύψεις στὴ γεωμετρία καὶ τὴν ἀριθμητική. Ὁ Ἀναξίμανδρος σχεδίασε τὰ πρῶτα ἡλιακὰ ἡμερολόγια. Ὁ Ἀντιφῶν ἐπεχείρησε τὸν τετραγωνισμὸ τοῦ κύκλου. Ὁ Ἀδιάφαντος ὑπῆρξεν ὁ ἐφευρέτης τῆς ἀλγέβρας. Ἡ κυριαρχοῦσα μορφὴ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης ἦτο ὁ Πλάτων, ὁ ὁποῖος κατὰ μίαν παράδοση κατεσκεύασε σὲ ὑδραυλικὸ ὡρολόγιον νὰ τὸν ξυπνᾶ κάθε πρωῒ μὲ μουσικὸ τόνο.

Πρῶτοι οἱ Ἕλληνες ἐθεμελίωσαν τὰ θάθρα τῆς δικαιοσύνης, τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως, τῆς θρησκείας, τοῦ λόγου μέσα στὰ πλαίσια μιᾶς συνειδητῆς πειθαρχίας.

Ἡ αὐτοκυριαρχία, ἡ πίστη, ἡ ὑγεία, ἡ αἰσιοδοξία, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν λογική, ἡ τολμηρὴ πνευματικὴ ἀνάταση, ἡ σταθερὴ προσήλωση στοὺς ἠθικοὺς κανόνες τῆς ζωῆς, ἡ ὁρμὴ πρὸς τὴ θυσία χάριν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εἰρήνης ὑπῆρξαν τὰ ἀναλλοίωτα καὶ ἀμετακίνητα ἰδανικὰ τῶν Ἑλλήνων.

Πρῶτοι οἱ Ἕλληνες μεταξὺ τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἀντελήφθησαν τὸν σκοπὸν τῆς ἀγωγῆς, τὴν ἡμέρωση καὶ τὸν ἐξανθρωπισμὸ τοῦ ἀνθρώπου. («Ὡς χαρίεν ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἀνθρωπεύῃ», πόσο χαριτωμένος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὅταν εἶναι ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ Μένανδρος. Ὁ Πλάτων ἔθεσε σὰν σκοπὸ τῆς ἀγωγῆς τὴν ὁμοίωση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό. (Πολιτεία). Ὁ Ἰσοκράτης πρὸς τὸν Δημόνικο διετύπωσε μὲ κλασσικὸ τρόπο, τὸ ἰδανικὸ τοῦ καλοῦ κι' ἀγαθοῦ ἀνθρώπου μὲ ὁδηγὸ τὸν κανόνα «πᾶν μέτρον ἄριστον». Ἐπίσης στὸν ἀρχαῖο ἑλληνισμὸ ἐγεννήθη ἡ ἰδέα τῆς διαπλάσεως καὶ ἀναπτύξεως μὲ ἁρμονικὸ τρόπο τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, στὶς παλαίστρες καὶ στὰ γυμναστήρια, ἀλλὰ καὶ στὰ σχολεῖα ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως μὲ πρόσωπα τὴν Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνα, τὸ Λύκειον τοῦ Ἀριστοτέλη, τὴ Στοὰ τοῦ Ζήνωνα καὶ τὸν κῆπο τοῦ Ἐπικούρου.

Ἡ τετράδα τῶν ἀρετῶν, τῆς ἀνδρείας, τῆς φρονήσεως, τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς δικαιοσύνης, ποῦ θεωροῦντο καὶ οἱ μεγαλύτερες ἀξίες, διεπότιζαν ὅλη τὴν ζωὴ καὶ τὴν προσωπικότητα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Στὶς πρῶτες ρίζες τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως εὑρίσκουμαι τὴν αὐτοεπίγνωση σὰν τὴν ὑψίστη φρόνηση. Τὸ Δελφικὸ παράγγελμα «γνῶθι σ' αὐτὸν» ἐρμηνεύθη ἀπὸ τὸν Σωκράτη σὰν θεία ἐντολὴ μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔπρεπε νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν ἐσωτερικό του κόσμο γιὰ νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀτέλειά του καὶ τὴν ἀπόστασιν ποὺ τὸν χωρίζει ἀπὸ τὴ θεία τελειότητα. Ἡ γνώση αὐτὴ τῆς ἀτελείας τοῦ ἀνθρώπου, ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἀφετηρία, τὴν ἀρχὴ τῆς σοφίας. Ἀπὸ αὐτὴ πηγάζει ἡ ἐπιθυμία, ἡ ὁρμὴ πρὸς τὴ γνώση. Ἐξέρχεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ στενὰ καὶ πεπερασμένα ὅρια τῆς τοπικῆς καὶ χρονικῆς ὑποστάσεώς του καὶ στρέφει τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸ λαμπρὸ θέαμα τοῦ κόσμου.

Κατὰ τοὺς Ἕλληνας φιλοσόφους ἡ ἀρετὴ τῆς σωφροσύνης εἶναι ὁ φρουρὸς τῶν διαφόρων ἐπιθυμιῶν. Μὲ αὐτὴ ἀσκεῖται ὁ ἔλεγχος τοῦ ἀλόγου σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπιτυχάνεται ὁ περιορισμὸς τῶν ἐπιθυμιῶν μέσα σὲ λογικὰ ὅρια. Ἡ τάσις τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτῶν ὅταν φτάνῃ μέχρι ἀκρότητος δημιουργῇ τὰ πάθη, τὰ ὁποῖα εἶναι ὀλέθρια γιὰ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο ἡ ἀρχαία παιδεία, ἐχρησιμοποίει σὰν σωφρονιστικὰ μέσα τὴ γυμναστική, τὴ λιτότητα, καὶ τὴν ἐγκράτεια μὲ τὸν κανόνα «μηδὲν ἄγαν» = τίποτε τὸ ὑπερβολικόν.

Ἡ ἀρετὴ τῆς ἀνδρείας δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἄσκοπο προκλητικὴ ἐπίδειξη δυνάμεως, οὔτε μὲ τὴ σκληρότητα οὔτε μὲ τὴν θηριωδία, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπίγνωση καὶ τὴν ἠθικὴ ἀξία. Ἡ ἀρετὴ τῆς ἀνδρείας ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὸ ἡρωϊκὸν ἰδεῶδες, εἶναι ἡ δύναμη μὲ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος ἀντιμετωπίζει τὸ φόβο, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ πραγματοποιῇ τὰ ἰδανικὰ τῆς θυσίας ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Ἡ ἀνδρεία καὶ ὁ ἡρωϊσμὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐκδηλώνεται παντοῦ, στὴν ἔμπνευση, στὴ σοφία, στὴ τέχνη, στὴν ἐπιστήμη. Ἀπὸ ἡμιθέους ἀρχεται καὶ σὲ ἡμιθέους ἐξελίσσεται ἡ ὅλη ἐθνική μας σταδιοδρομία. Τὸν μυθολογούμενο Ἡρακλῆ καὶ Θησέα διαδέχεται ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ Ἀγαμέμνων. Καὶ αὐτοὺς ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Λεωνίδας καὶ ὁ Μιλτιάδης.

(Συνεχίζεται)

ΕΛΛΗΝΟΒΡΕΤΑΝΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΓΓΛΙΚΗΣ
ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ 36 — ΤΗΛ. 78-045
Ἤρχισαν ἐγγραφαὶ διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον
ΤΜΗΜΑΤΑ:
ΑΡΧΑΡΙΩΝ — ΠΡΟΧΩΡΗΜΕΝΩΝ
Ἐγγυώμεθα ἀρτίαν καὶ ταχεῖαν ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης παρὰ εἰδικοῦ ἐκπαιδευμένου προσωπικοῦ
Σύστημα εἰδικὸν διὰ κατάρτισιν πρὸς ἀπόκτησιν διπλωμάτων: Cambridge, Michigan, Pitman.

ΔΡ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΑΝΔ. ΜΠΟΥΡΔΟΥΜΗΣ
Διδάκτωρ Πανεπιστημίου MONTPELLIE Γαλλίας
ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
EX INTERNE Νευροψυχιατρικῶν Νοσοκομείων St Alban
Ἐπὶ 12ετίαν φοιτήσας καὶ ἐκπαιδευθεὶς εἰς τὰ Νοσ